ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Hejdukové a soudkyň JUDr. Evy Kotrbaté a JUDr. Nataši Loužilové ve věci

žalobkyně:

AMBIS vysoká škola, a.s., IČO 61858307

sídlem Linderova 575/1, 180 00 Praha

zastoupená advokátkou Mgr. Danou Burdovou

sídlem Duškova 164, 150 00 Praha

proti

žalované:

[jméno] [příjmení], narozená dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Chalupou

sídlem Hugo Haase 1228/1, 152 00 Praha

pro 91 582,40 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 9 C 421/2021-205

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I v části, v níž byl zamítnut návrh na zaplacení smluvní pokuty ve výši 0,3 % denně z částky 51 800 Kč za dobu od 12. 11. 2021 do zaplacení, potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Halíková.

II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve zbývající části výroku I mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 51 800 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně za dobu od 1. 3. 2021 do zaplacení, a částku 39 782,40 Kč odpovídající smluvní pokutě ve výši 0,3 % denně z částky 51 800 Kč za dobu od 1. 3. 2021 do 11. 11. 2021, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu na stanovení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 51 800 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 1. 3. 2021 do zaplacení, částku 39 782,40 Kč odpovídající smluvní pokutě ve výši 0,3 % denně z částky 51 800 Kč za dobu od 1. 3. 2021 do 11. 11. 2021 a smluvní pokutu ve výši 0,3 % denně z částky 51 800 Kč za dobu od 12. 11. 2021 do zaplacení (výrok I). Žalobkyni zavázal povinností zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení k rukám zástupce žalované částku 44 964 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok II). Žalobu posuzoval dle ustanovení § 419 občanského zákoníku, dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, a dále dle příslušných ustanovení zákona č. 111/1998, o vysokých školách. Zabýval se nejprve otázkou, zda smlouva o studiu uzavřená mezi účastníky dne 14. 8. 2019 má charakter smlouvy spotřebitelské. Dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobkyně je financována výhradně z prostředků od studentů (tj. ze školného), je z její strany jako podnikatele poskytována služba studentu jako spotřebiteli za úplatu. Výše školného na vysoké škole má být podle zákona o vysokých školách stanovená ve vnitřním předpise vysoké školy. Taktomu u žalobkyně nebylo. V předložených vnitřních předpisech, a to studijním a zkušebním řádu, statutu ani v opatření rektorky č. 8/ 2019, nebyla konkrétní výše školného za akademický rok 2019 2020 stanovena. Nárok vysoké školy na školné za první tři semestry měl vzniknout uzavřením smlouvy o studiu, a to bez ohledu na to, zda student první tři semestry ukončí či nikoli (§ článek III odst. 2 všeobecných podmínek studia). Pro případ prodlení studenta s úhradou školného vzniká vysoké škole dle článku 3 odst. 7 VPS právo na smluvní pokutu 0,3 % z dlužné částky denně. Na všeobecných podmínkách studia nebyl podpis žalované připojen. Listinu obsahující ujednání o smluvní pokutě tak nelze hodnotit za opatřenou vlastnoručním podpisem spotřebitele. Soud proto k ujednání o smluvní pokutě podle § 1815 občanského zákoníku nepřihlíží, když v projednávané věci žalovaná jako spotřebitel aplikaci ustanovení o smluvní pokutě nenavrhla. I kdyby soud dospěl k závěru o přijetí všeobecných podmínek studia ze strany žalované jako spotřebitele, pak při posuzování platnosti smluvní pokuty je třeba zkoumat smlouvu jako celek. V kontextu celé smlouvy o studiu, včetně všeobecných podmínek studia, zakládají ustanovení o smluvní pokutě nerovnováhu v právech a povinnostech stran k újmě žalované jako spotřebitele. V důsledku nepřiměřenosti těchto ujednání by soud tato ujednání pokládal za zakázaná podle § 1813 občanského zákoníku a k těmto by nepřihlížel. Navíc dle názoru soudu úprava ukončení studia je podchycena tak drasticky a sankcionována tak tvrdě, že smlouva je současně vedle výše uvedeného neplatná pro rozpor se zákonem a dobrými mravy podle ustanovení § 588 občanského zákoníku. Podle této smlouvy totiž student prakticky nemá žádnou možnost studium ukončit, aniž by škola získala školné minimálně za tři semestry ze čtyř. Nárok uplatněný žalobkyní na zaplacení školného za druhý a třetí semestr celkem v částce 51 800 Kč není uplatněn po právu. Tento nárok byl posouzen jako smluvní pokuta za předčasné ukončení studia ze strany žalované jako studentky, když v důsledku formy a obsahu sjednané smluvní pokuty k tomuto ujednání soud nepřihlíží, spotřebitel se jich nedovolal. I kdyby k těmto bylo možno přihlížet, soud by je posoudil jako neplatné pro rozpor s dobrými mravy. Uvedený závěr by byl aplikovatelný i v případě posouzení školného za druhý a třetí semestr nikoliv jako smluvní pokuty, ale jako odstupného. V důsledku neexistence pohledávky žalobkyně za žalovanou za školné není oprávněný ani nárok na smluvní pokutu za nezaplacení školného ve výši 0,3% denně z částky 51 800 Kč kapitalizované žalobkyní za období 1. 3. 2021 až 11. 11. 2021 v částce 39 782,40 Kč. Ke smluvní pokutě požadované žalobkyní za období od 12. 11. 2021 soud konstatoval, že ke dni podání žaloby vznikl nárok na

zaplacení smluvní pokuty pouze ve výši představující prodlení do dne podání žaloby. Žalobu je nutno považovat za výzvu žalobkyně ke splnění dluhu. Pokud jde o nárok na zaplacení smluvní pokuty, který by vznikl v souvislosti s prodlením se zaplacením zajištěné částky v průběhu soudního řízení, nebyla by tato pohledávka splatná, neboť žalobkyně neučinila vůči žalované hmotněprávní úkon ve smyslu § 1958 odst. 2 o. z., když po vzniku práva na zaplacení smluvní pokuty nevyzvala žalovanou k jejímu zaplacení s ponecháním lhůty bez zbytečného odkladu na zaplacení této části žalovanou. Skutečnost, zda žalovaná ukončila studium z legitimního důvodu, soud považoval za irelevantní, neboť toto právo vyplývá z § 56 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci dle § 142 odst. 1 o. s. ř.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včas odvolání. Považuje za nesprávný závěr soudu prvního stupně, že mezi žalobkyní a žalovanou se jedná o vztah spotřebitelský. Žalobkyně nevystupuje ve vztahu ke studentovi jako podnikatel, dodavatel služby, v případě školného se nejedná o protiplnění za poskytovanou službu a žalovaná ve vztahu k žalobkyni nebyla v pozici spotřebitele. Žalobkyně setrvává na stanovisku, že poskytuje veřejnou službu. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3805/2018 a 33 Cdo 4532/2014. Dle těchto rozhodnutí studiem na vysoké škole, ať již veřejné nebo soukromé, občané realizují ústavně garantované právo na vzdělání podle článku 33 odst. 1 věty prvé Listiny základních práv a svobod publikované pod číslem 2/1993 Sb. Článek 33 odst. 2 Listiny pak určuje, že občané mají právo na bezplatné vzdělání v základních a středních školách, podle schopností občana a možností společnosti též na vysokých školách. Zřizovat jiné školy než státní a vyučovat na nich lze jen za podmínek stanovených zákonem; na takových školách se může vzdělání poskytovat za úplatu. Soukromá vysoká škola je tedy oprávněna působit jako soukromá vysoká škola jen tehdy, pokud jí Ministerstvo školství udělilo souhlas. Studijní programy podléhají akreditaci Akreditačního úřadu zřízeného ZVŠ, vnitřní předpisy vysoké školy podléhají registraci Ministerstvem školství ČR atd. Stát na vysoké školy přenáší pravomoc rozhodovat vrchnostensky o právech a povinnostech uchazečů – studentů, kdy toto se týká opět vysokých škol bez rozdílu, tedy nejenom veřejných, ale i soukromých, kdy při tomto rozhodování vystupují v postavení orgánu veřejné moci a na jejich rozhodování se použije kromě zákona o vysokých školách také zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobkyně dále poukázala na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 34/17. Zdůraznila, že dle § 40 zákona o vysokých školách soukromou vysokou školu stíhá zákonná povinnost zajistit si zdroje financování. V nedávném rozhodnutí Obvodního soudu Praha 5, sp. zn. 26 C 330/2020, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 23 Co 293/2021, v obdobném sporu soudy vyslovily názor, že mezi účastníky není spotřebitelský právní vztah a žalovaná není slabší stranou. Poplatky za studium nepředstavují přímé – adresné protiplnění za poskytnutou službu (zprostředkovanou výuku), vyjadřují pouze podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium a na jeho administraci, kdy smyslem poplatku není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání. Pokud jde o způsob hospodaření žalobkyně, tato odkázala na dokumenty zveřejněné ve sbírce listin obchodního rejstříku. K 31. 12. 2020 žalobkyně dosáhla hospodářského výsledku po zdanění 37 984 000 Kč. Současně k 31. 12. 2020 eviduje neuhrazenou ztrátu minulých let ve výši 105 727 000 Kč. K 31. 12. 2020 žalobkyně dále eviduje příplatky mimo základní kapitál ve výši 135 772 000 Kč. Vlastníci žalobkyni finančně podpořili v letech, kdy společnost generovala ztráty a tyto prostředky budou muset být vlastníkům vráceny. Ze zisku se pokrývají ztráty minulých let. Hospodářský výsledek za rok 2020 zahrnuje také další výnosy nesouvisející se školným. Výnosy, tedy i účetní zisk, zahrnují i neuhrazené školné. Žalobkyně musí investovat značné finanční prostředky do zkvalitňování výuky, rozvoje, distanční výuky a do zkvalitnění zázemí pro studenty a jejich výuku. Žalobkyně dále eviduje velké množství studentů, kteří si prodlužují studium nad rámec standardní doby studia. Výnosy z jejich školného jsou zahrnuty ve výnosech daného roku, ale náklady a výdaje s nimi spojené budou školu zatěžovat až v dalších letech. Výklad soudu, že nárok žalobkyně na školné je smluvní pokutou, je zcela mylný. Žalobkyně právo žalované jako studenta kdykoliv ukončit své studium nikdy nezpochybňovala. Nesouhlasí ani s hodnocením soudu prvního stupně, pokud uváděl, že i kdyby tomu tak nebylo, považoval by ujednání za

zakázané jako nepřiměřené zakládající významnou nerovnováhu v neprospěch žalované jako spotřebitele dle § 1813 o. z., a kromě toho za ustanovení neplatné pro rozpor se zákonem a dobrými mravy dle ustanovení § 580 o. z. To, že nárok vysoké školy na školné za více období akademického roku může být sjednán v rámci smlouvy, a to i pro případ, že studium bylo ukončeno dříve a student tato období "neodstudoval", byl již dříve jednoznačně potvrzen rozhodovací praxí soudu. Například v usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 2774/14 či IV. ÚS 4361/12 se uvádí, že potřeba soukromé vysoké školy mít v předstihu zajištěno své fungování i po ekonomické stránce je pochopitelná a smluvní ujednání zabraňující svévolnému předčasnému ukončení studia u stěžovatelky sleduje rozumný cíl. Pokud jde dále o všeobecné podmínky studia, tyto byly neoddělitelně pojmově spojeny se smlouvou. Navíc byly žalovanou zvlášť podepsány dne 14. 8. 2019. V celém průběhu řízení před soudem prvního stupně žalovaná toto tvrzení žalobkyně nikdy nepopřela. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl, případně aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

3. Žalovaná při odvolacím jednání potvrdila, že na všeobecných podmínkách studia je její podpis. Přesto považuje rozsudek za správný, komplexní, jeho odůvodnění za přesvědčivé. Ze strany žalobkyně jde o pokus domoci se bezdůvodného obohacení, neboť nedisponuje žádným právním titulem, na základě kterého by mohla po žalované požadovat plnění. Smlouva o studiu se svým charakterem blíží smlouvě spotřebitelské, k čemuž byla provedena celá řada důkazů. Žalobkyně je z převážné většiny financována ze soukromých zdrojů, žalovaná poukazuje na její statut, účetní závěrky, doložku ADR, odstoupení od smlouvy, z čehož vyplývá, že se chová jako subjekt, který poskytuje soukromou službu svým studentům, nikoli veřejnou službu obyvatelstvu. Žalobkyně v žádném svém vnitřním předpisu neupravuje poplatky spojené se studiem a porušuje tak zákon o vysokých školách. Výše školného je upravena pouze ve smlouvě a všeobecných podmínkách studia, ale to je soukromá listina, z níž vyplývá, že žalobkyně poskytuje službu, tj. studium, za úplatu. Přestože žalovaná využila své základní právo, a to nepokračovat ve studiu, žalobkyně po ní požaduje nezaplacené školné, které přetransformovala na smluvní pokutu.

4. K odvolání žalobkyně odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř. V souladu s ustanovením § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval soudem prvního stupně provedené důkazy a sdělil obsah smlouvy o studiu ze dne 14. 8. 2019 včetně všeobecných podmínek studia (především článku II bod. 4, III bod 2, III bod 7, V bod 2a, V bod 3 a bod VII), obsah faktury ze dne 20. 1. 2021 na zaplacení částky 51 800 Kč za školné za druhý a třetí semestr, obsah předžalobní upomínky ze dne 5. 5. 2021, žádosti o přerušení studia žalované ze dne 21. 1. 2020, žádosti žalované o ukončení studia z 22. 12. 2020, vyrozumění žalobce o ukončení studia žalované ke dni 22. 12. 2020 a obsah listiny ze dne 15. 4. 2021, jíž žalobce nevyhověl žádosti žalované o zproštění závazků, dále obsahem registrovaného studijního a zkušebního řádu žalobce včetně změny I statutu vysoké školy a opatření rektorky č. 8/ 2019 (sazebních poplatků). Dle § 213 odst. 4 o. s. ř. řízení dále doplnil sdělením obsahu originálu všeobecných podmínek studia ze dne 14. 8. 2019, na kterých se nachází podpis žalované. Odvolací soud poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je nutno považovat za důvodné.

5. Je třeba přisvědčit žalobci, že charakterem smluv o studiu uzavíraných soukromými školami se opakovaně zabýval Ústavní soud i Nejvyšší soud (například Pl. ÚS 34/17, IV. ÚS 4361/12, 33 Cdo 4532/2014). Z ustálené judikatury vyšších soudů nutno uzavřít, že na tyto smlouvy nelze pohlížet jako na smlouvy spotřebitelské, jež spotřebiteli poskytují vyšší míru ochrany.

6. Ustanovení článku 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod upravuje jednu ze základních zásad ústavní úpravy práva na vzdělání. Právo na vzdělání je považováno za tzv. sociální právo. Pro sociální práva je typické, že ze své povahy vyžadují provedení zákonem. Zakotvení jejich existence v Listině znamená, že při zákonné úpravě musí být zachován jistý minimální standard těchto sociálních práv. V žádném případě nesmí dojít k faktickému popření toho kterého

sociálního práva, protože je zároveň třeba dostát principům stanoveným v Listině. V důsledku tohoto specifického charakteru sociálních práv se při jejich přezkumu nepoužívá tzv. test proporcionality, jehož aplikace výrazně omezuje diskreci zákonodárce při přijímání právní úpravy upravující základní práva. Článek 33 odst. 3 Listiny se vztahuje i na veřejné vysoké školy.

7. Dle § 2 odst. 7 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, vysoká škola je veřejná, soukromá nebo státní. Státní vysoká škola je vojenská nebo policejní. Studiem na vysoké, ať již veřejné, státní nebo soukromé škole, občané realizují ústavně garantované právo na vzdělání podle článku 33 odst. 1 věty prvé Listiny základních práv a svobod publikované pod číslem 2/1993 Sb. Článek 33 odst. 2 Listiny pak určuje, že občané mají právo na bezplatné vzdělání v základních, středních školách, podle schopností občana a možností společnosti též na vysokých školách. Zákon č. 111/1998 § 58 stanoví poplatky (druh poplatků, nikoliv jejich výši), které může požadovat veřejná vysoká škola v průběhu studia; jejich výši podle odstavců 1 až 5 ustanovení § 58 pro akademický rok má povinnost zveřejnit před termínem podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost určuje přitom statut vysoké školy. Poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu, což znamená, že nepodléhají žádné regulaci. Tyto poplatky nepředstavují přímé (adresné) protiplnění za poskytnuté služby (zprostředkovanou výuku), vyjadřují podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium a jejich smyslem není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání. Úvaha soudu prvního stupně o tom, že smlouva o studiu uzavřená mezi účastníky dne 14. 8. 2019 naplňuje znaky spotřebitelské smlouvy, tak není správná.

8. Ani s dalším závěrem soudu prvního stupně týkajícím se otázky školného se odvolací soud neztotožňuje. Podle § 59 zákona o vysokých školách poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu; vnitřní předpisy podléhají registraci ministerstvem a nabývají platnosti registrací (§ 36, § 41). Vnitřním předpisem tak musí být vymezeny jednotlivé druhy poplatků, nikoli však jejich výše.

9. V posuzované věci tento požadavek byl beze zbytku naplněn, když statut vysoké školy regionálního rozvoje a bankovního institutu – AMBIS, a. s., i studijní a zkušení řád, v němž byly poplatky stanoveny, byly řádně registrovány Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Konkrétní výše školného pak v souladu s opatřením rektorky č. 8/ 2019 – sazebníku poplatků spojených se studiem pro zimní semestr akademického roku 2019 2020, byla součástí smlouvy o studiu uzavřené účastníky dne 14. 8. 2019.

10. Lze tak uzavřít, že účastníci uzavřeli platnou smlouvu o studiu, jejíž nedílnou součástí byly všeobecné podmínky studia, podepsané žalovanou. Při uzavření smluvního vztahu soukromé vysoké školy a zájemce o studium oba vystupují ve zcela rovnoprávném postavení, kdy je na zájemci o studium, aby zvážil své finanční i časové či jiné možnosti a následné plnění svých smluvních povinností. Ve smlouvě o studiu se žalovaná zavázala uhradit školné za první tři semestry studia, a to bez ohledu na to, zda tyto tři semestry ukončí či nikoliv. Bylo prokázáno, že k ukončení studia došlo na žádost žalované z důvodu její pracovní vytíženosti ke dni 22. 12. 2020. Žalovaná neuhradila školné za druhý a třetí semestr v celkové výši 51 800 Kč, tedy nesplnila povinnost, k níž se ve smlouvě o studiu zavázala. V této souvislosti je nutno poukázat na zásadu pacta sunt servanda, tedy že smlouvy se mají plnit. Odvolací soud rozhodně nesouhlasí s posouzením tohoto nároku soudem prvního stupně jako smluvní pokuty za předčasné ukončení studia ze strany žalované - studentky, když z žádných provedených důkazů tato skutečnost nevyplývá. Odvolací soud tak shledal nárok žalobce na úhradu školného za důvodný a žalované uložil povinnost dlužné školné ve výši 51 800 Kč uhradit, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení ode dne, kdy se žalovaná s plněním dostala do prodlení (§ 1970 o. z.). Tímto dnem byl 1. březen 2021, neboť dle faktury ze dne 20. 1. 2021 č. 221003420 bylo dlužné školné splatné dne 28. 2. 2021.

11. V platné smlouvě o studiu účastníci zajistili povinnost úhrady školného smluvní pokutou ve výši 0,3 % denně z dlužné částky (§ 2048 a následující o. z.). Výše sjednané smluvní pokuty je

s ohledem ke všem okolnostem případu i s přihlédnutím ke konstantní judikatuře vyšších soudů přiměřená a ujednání o ní není neplatné pro rozpor s dobrými mravy (§ 580 o. z.). Nutno totiž vzít v úvahu i to, že žalovaná mohla zabránit růstu celkové výše smluvní pokuty tím, že by svou povinnost uhradit školné splnila co v nejkratší době.

12. Smluvní pokuta je samostatným právním nárokem, jehož oprávněnost je závislá na zjištění, zda byla žalovaná s platbou v prodlení, a jeho splatnost je závislá na tom, zda byla žalované známa výše smluvní pokuty a zda žalobkyně vyzvala žalovanou k plnění. V posuzované věci žalobkyni ke dni podání žaloby vznikl nárok na zaplacení smluvní pokuty pouze ve výši představující prodlení do dne podání žaloby (k tomuto dni byla zřejmá délka prodlení i výše smluvní pokuty) a žalobu je nutno považovat za výzvu žalobkyně, aby žalovaná splnila svůj dluh spočívající ve smluvní pokutě za prodlení s úhradou školného. Pokud se jedná o nárok na zaplacení smluvní pokuty, který vznikl v souvislosti s prodlením se zaplacením zajištěné částky v průběhu soudního řízení, nebyla tato pohledávka splatná, neboť žalobkyně neučinila vůči žalované hmotněprávní úkon, tedy po vzniku práva na zaplacení smluvní pokuty nevyzvala žalovanou na její zaplacení s ponecháním lhůty bez zbytečného odkladu na zaplacení této částky žalovanou. Žalovaná tak je povinna zaplatit smluvní pokutu za prodlení, v němž byla k okamžiku zahájení řízení, tedy pouze za dobu od 1. 3. 2021 do 11. 11. 2021. Nárok na dosud nesplatnou smluvní pokutu za období od 12. 11. 2021 do zaplacení přiznat nelze.

13. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v části týkající se dosud nesplatné smluvní pokuty jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil. Ve zbývající části pak byl rozsudek dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změněn způsobem uvedeným ve výroku rozsudku, když odvolací soud po zhodnocení jím provedených důkazů vycházel z jiného právního názoru, než ke kterému dospěl soud prvního stupně.

14. O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1, 2 o. s. ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Žalobkyně byla v řízení částečně úspěšná do částky 51 800 Kč a části smluvní pokuty do 11. 11. 2021 v kapitalizované výši 39 782,40 Kč. Neúspěšná byla, pokud jde o nárok na smluvní pokutu od 12. 11. 2021 do zaplacení, přičemž pouze ke dni rozhodování odvolacího soudu představuje neúspěšný nárok žalobkyně 57 187,20 Kč; žalobkyně však požadovala smluvní pokutu i do budoucna, tedy do zaplacení. Po porovnání úspěchu žalobkyně oproti úspěchu žalované proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti výrokům I a II je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nebo která v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je Nejvyšším soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být Nejvyšším soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Proti výroku III dovolání není přípustné.

Plzeň 14. listopadu 2022

JUDr. Iva Hejduková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Halíková.